

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **L.H. A. N.**

státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
toho času Pobytové středisko Havířov
sídlem Na Kopci 269/5, 735 64 Havířov – Dolní Suchá

zastoupeného advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2019, č. j. OAM-210/LE-BA04-HA10-2019, ve věci mezinárodní ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Dne 28. 6. 2019 podal žalobce žalobu, kterou se domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2019, č. j. OAM-210/LE-BA04-HA10-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v aktuálním znění (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje. Podanou žalobu doplnil ustanovený obhájce žalobce, Mgr. Ladislav Bárta dne 7. 7. 2019.
2. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci ze strany soukromých subjektů. Žalobce v průběhu řízení uvedl, že důvodem žádosti je obava z mafiánských věřitelů, kteří vyhrožovali jemu i jeho manželce. Žalovaný uvedený důvod žádosti označil za irelevantní především z důvodu, že původcem újmy, kterou žalobce argumentoval, není veřejná moc, a rovněž proto, že žalobce nevyužil proti hrozícímu nebezpečí ochrany vietnamského státu.
3. Žalobce se závěry, že Vietnam je schopen poskytnout mu dostatečnou ochranu před vážnou újmou hrozící ze strany třetích osob nesouhlasí. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 a uzavřel, že podle jeho názoru ve Vietnamu nyní v žádném případě nefunguje systém, který by zaručil zabránění způsobení vážné újmy, a to právě zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících způsobení vážné újmy. Poukázal na podle žalobce všeobecně známé informace o vietnamských bezpečnostních složkách i úřadech trpících korupcí zcela svazujících ruce vietnamské policii a znemožňující účinné a nestranné potírání kriminality a ochranu obětí. Je nepřipadné požadovat po žalobci, aby využil žalovaným zmiňované prostředky ochrany proti hrozbě vážné újmy ze strany soukromých osob.
4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Sdělil, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť vstoupil a pobýval na území České republiky nelegálně. Návrat do země původu žalobce odmítá kvůli dluhům u mafie, které nebyl schopen splácet, protože ve Vietnamu neměl práci. Z informací o zemi původu vyplývá, že ve Vietnamu existují možnosti, které může žalobce při ochraně svých práv využít. Posouzení žalobcova případu je dle žalovaného v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, která poskytuje dostatečné odpovědi na všechny žalobní námítky. Žalovaný se dále odkázal na dle jeho názoru zcela dostačující zdůvodnění v napadeném rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 20. 3. 2019 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské Unie dle ustanovení § 118 a § 119 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 21. 3. 2019 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného rozhodnutí vyplývá mj., že žalobce byl dne 20. 3. 2019 převzat na bývalém hraničním přechodu Petrovice – Bahratal orgány Policie České republiky na základě Dohody mezi vládou České republiky a vládou Spolkové republiky Německo (dále jen „SRN“) o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích od orgánů policie SRN, a to z důvodu, že chtěl neoprávněně pobývat na území SRN bez cestovního dokladu a víza. Dne 24. 3. 2019 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti poskytl žalobce informace o své osobě a o důvodech žádosti, a to také v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, že z Vietnamu odjel někdy v prosinci roku 2018 lodí, ale nevěděl, do jakého státu cestoval, ani přes jaké státy cestoval. Cílovou zemí bylo Německo, kde chtěl pracovat. Cestu do cílové země zorganizovali převaděči. Svůj pas ztratil někde na lodi při cestě z Vietnamu. O azyl nežádal v žádné zemi, jelikož jel až do Německa. Na Českou republiku žalobce neměl žádné společenské, kulturní ani ekonomické vazby. Naopak na Vietnam má velice silné vazby, jelikož tam má dům, rodiče, manželku a tři děti. V budoucnu se tam chce vrátit a v jeho návratu mu nic nebrání.
6. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu ze dne 24. 8. 2018 a z 28. 1. 2019. Zároveň je součástí spisu závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, OAMP, ze dne 20. 3. 2019, ev. č. ZS47505, vydané k žádosti PČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 20. 3. 2019, ve věci vycestování žalobce, podle jehož závěrů ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců je vycestování žalobce do Vietnamu možné.
7. Dne 6. 5. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nenavrl, žádné další skutečnosti nebo nové informace nepřednesl.
8. Následně dne 13. 6. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je snaha legalizovat si pobyt v ČR. Návrat do země odmítá kvůli dluhům, které tam není schopen splácet. Také se návratu do své rodné země obává, jelikož před jeho odjezdem mu bylo vyhrožováno a nyní vyhrožují jeho manželce. O mezinárodní ochranu požádal poprvé za účelem legálního pobytu na území České republiky. Žalovaný neshledal naplnění zákonných důvodů pro udělení azylu, když žalobce neuvedl žádné konkrétní relevantní informace mimo svého tvrzeného důvodu k opuštění vlasti. Tvrzené obavy ze stran věřitelů kvůli svým dluhům nelze vyhodnotit jako pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak nelze vyhodnotit jako pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o výdělek a legalizaci pobytu. Žalovaný neshledal ani důvod k udělení doplňkové ochrany.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. V případě žalobce je pak pro rozhodnutí podstatné také závazné stanovisko vydané OAMP MV ČR dne 20. 3. 2019 jako podklad pro vycestování žalobce. Krajský soud nesdílí námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil schopnost Vietnamu poskytnout ochranu před možnou hrozcí újmou žalobce ve vlasti ze strany soukromých osob. Z obsahu správního spisu vyplývá zcela jednoznačně, že žalobce se nikdy na státní orgány ve Vietnamu neobrátil, ačkoli nevystaly žádné okolnosti (nebyly ani nikým tvrzeny), že by mu v tomto cokoli bránilo. Odkaz žalobce na obecné „všeobecně známé informace o vietnamských bezpečnostních složkách a úřadech trpících korupcí“ je nutno zejména pro jejich absolutní obecnost odmítnout. Žalobce v průběhu správního řízení nikdy nenamítl, že by se na státní orgány nemohl obrátit, resp. že se na ně neobrátil pro důvody uvedené žalobcem v žalobě. Ani krajskému soudu nejsou z úřední činnosti ani jinak známy jakékoli „všeobecně známé informace“ jak podává žalobce v žalobě, které by byť náznakem mohly svědčit ve prospěch tvrzení žalobce. Krajský soud má za to, že žalovaný se zcela správně a podrobně vypořádal se situací v zemi původu žalobce při zohlednění žalobcem v průběhu řízení uvedených skutečností.
11. Krajský soud si v této souvislosti dovoluje připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce pronásledování soukromými osobami. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, který formuloval v právní větě, že *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* V rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2015, č. j. 4 Azs 63/2005-55 tento dále uzavřel, že *„Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999, o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“*

12. Optikou uvedené judikatury lze souhlasit s právním posouzením žádosti žalobce, tedy, že žalobcem uváděné skutečnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany a s ohledem na zjištěný skutkový stav ani pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany. Lze také přisvědčit žalovanému, pokud jako okolnost v neprospěch žalobce zohlednil, že o mezinárodní ochranu požádal až v návaznosti na zajištění za účelem správního vyhoštění. Za situace, kdy žalobce ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdí žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítal nic proti podkladům rozhodnutí, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné.
13. Krajský soud si rovněž dovoluje upozornit na zcela zjevně účelová tvrzení žalobce. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce dne 24. 3. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, kde mimo jiné sdělil, že mu v návratu do Vietnamu nic nebrání, naopak má na něj silné vazby, jelikož se tam nachází jeho manželka, tři děti a rodiče. Naproti tomu dne 28. 3. 2019, tedy čtyři dny po výše uvedených tvrzeních žalobce sdělil, že návrat do země původu odmítá, a to s ohledem na vyhrožování vůči jeho osobě ze strany soukromých věřitelů, u kterých má dluhy.

Závěr a náklady řízení

14. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. dubna 2020

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce